

EDITORIAL

En aquest butlletí us oferim l'habitual ressenya legislativa, així com dos nous comentaris jurisprudencials, el primer a càrrec de Jorge Pérez relatiu al límit quantitatiu en indemnitzacions per acomiadament, i el segon de Josep Aldomà referit a l'edat màxima per participar en processos selectius per accedir a la policia local.

LEGISLACIÓ

[REAL DECRETO 196/2015, DE 22 DE MARZO, POR EL QUE SE APRUEBA LA OFERTA DE EMPLEO PÚBLICO PARA EL AÑO 2015](#) ([accés al text](#))

En aquesta oferta pública s'inclouen les places de les Escales de Funcionaris d'Administració Local amb Habilitació de caràcter estatal (art. 2, en relació amb l'annex IV), competència de l'Estat segons [l'apartat 5 de l'art. 92.bis](#) de la *Ley 7/1985, de 2 de abril, Reguladora de las Bases del Régimen Local*. Igualment, s'estableix com a obligatori que aquelles corporacions locals que aprovin la corresponent oferta pública d'ocupació remetin els acords aprovatoris a l'Administració General de l'Estat (DA única), igual que es va disposar per a 2014.

[REAL DECRETO-LEY 3/2015, DE 22 DE MARZO, POR EL QUE SE PREVÉ UNA OFERTA DE EMPLEO PÚBLICO EXTRAORDINARIA Y ADICIONAL PARA LUCHAR CONTRA EL FRAUDE EN LOS SERVICIOS PÚBLICOS, PARA EL IMPULSO DEL FUNCIONAMIENTO DE LA ADMINISTRACIÓN DE JUSTICIA Y EN APLICACIÓN DE LAS MEDIDAS PREVISTAS EN LA LEY 27/2013, DE 27 DE DICIEMBRE](#) ([accés al text](#))

S'hi preveu una oferta complementària que afecta els Funcionaris d'Administració Local amb Habilitació de caràcter estatal. A les places que consten en el *Real Decreto 196/2015*, s'hi afegeixen les contemplades en l'art. 1 d'aquest *Real Decreto-ley*, que [va ser convalidat el passat 16 d'abril](#) (BOE de 23 d'abril de 2015).

SENTÈNCIES

[LÍMIT CUANTITATIU DE LES INDEMNIZACIONES PER ACOMIADAMENT DESPRÉS DE LA REFORMA LABORAL DE 2012](#)

STS de 29 de septiembre de 2014, recurs 3065/2013 ([accés al text](#))

Comentada per Jorge Pérez

L'art. 56 ET, d'acord amb la redacció donada primer pel *Real Decreto-ley 3/2012, de 10 de febrero, de medidas urgentes para la reforma del mercado laboral* i després per la *Ley 3/2012, de 6 de julio*, estableix que quan es declari un acomiadament com a improcedent, l'empresari pot optar entre la readmissió del treballador o l'abonament d'una indemnització equivalent a 33 dies de salari per any de servei, amb el prorrateig per mesos dels períodes de temps inferiors a un any, fins a un màxim de 24

mensualitats. El mòdul de càlcul de la indemnització i el seu límit quantitatiu màxim van experimentar en aquells moments una notable reducció, perquè anteriorment eren, respectivament, 45 dies de salari per any de servei i 42 mensualitats.

Per als casos que el contracte s'hagués formalitzat amb anterioritat a l'entrada en vigor del *Real Decreto-ley 3/2012*, és a dir, el 12 de febrer de 2012, aquesta norma conté una regla transitòria, que disposa que la indemnització per acomiadament improcedent es calcularà a raó de 45 dies de salari per any de servei pel temps de prestació de serveis anterior a aquella data d'entrada en vigor i a raó de 33 dies de salari per any de servei pel temps de prestació de serveis posterior. Quant al límit indemnitzatori, aquest mateix precepte -DT 5a del *Real Decreto-ley 3/2012*- determina que no pot ser superior a 720 dies de salari, llevat que del càlcul de la indemnització pel període anterior al 12 de febrer de 2012 se'n derivés un nombre de dies superior. En aquest últim cas s'aplicarà aquest com a import indemnitzatori màxim, sense que l'import en qüestió pugui ser superior en cap cas a 42 mensualitats.

En la sentència analitzada el TS fa una interpretació de la DT 5a del *Real Decreto-ley 3/2012* que ha generat certa controvèrsia. Admès a tràmit el recurs de cassació per a la unificació de doctrina relatiu a un parell de sentències dels TSJ de Castella i Lleó i d'Extremadura, es resol la situació de 2 treballadores afectades per sengles acomiadaments improcedents respecte del límit indemnitzatori aplicable en aquests casos. En el primer d'ells, la treballadora ja havia generat, en el moment d'entrar en vigor del *Real Decreto-ley 3/2012*, una quantia indemnitzatòria superior al límit establert en l'art. 56 ET abans de la reforma laboral de 2012. Aquesta treballadora va prestar serveis a l'empresa entre el 18 de març de 1980 i el 18 d'octubre de 2012, i per això en el moment de l'acomiadament era d'aplicació la DT 5a del *Real Decreto-ley 3/2012*. D'acord amb allò establert en aquest precepte, el Tribunal resol que la treballadora té dret a una indemnització equivalent a 42 mensualitats de salari perquè ja havia generat una quantia superior a aquesta amb anterioritat al 12 de febrer de 2012.

Tanmateix, és més complex el segon dels supòsits. Es tracta d'una treballadora que va prestar serveis a l'empresa entre el 3 d'octubre de 1989 i el 18 d'octubre de 2012, de manera que en el moment de l'entrada en vigor del *Real Decreto-ley 3/2012* la seva antiguitat era de 22 anys i 5 mesos, el que generaria el dret a una indemnització equivalent a 1.008 dies de salari. Aquesta xifra és superior al nou límit indemnitzatori de 24 mensualitats (720 dies), pel que podria deduir-se'n una indemnització corresponent al nombre de dies generat amb anterioritat al 12 de febrer de 2012, és a dir, 1.008 dies de salari, ja que la molt reiterada DT 5a estableix que quan el resultat del càlcul de la indemnització pel període anterior al 12 de febrer de 2012 fos equivalent a un nombre de dies superior al nou límit indemnitzatori de 720 dies, s'aplicarà a aquell nombre de dies l'import indemnitzatori màxim, que no pot ser superior a 42 mensualitats. En canvi, la conclusió del TS en aquesta sentència es ben diferent: condemna a l'abonament d'una indemnització equivalent a 1.030 dies de salari entenent que en haver-se superat el límit indemnitzatori de 720 dies de salari abans de l'entrada en vigor del *Real Decreto-ley 3/2012*, aquest no s'aplica i per tant el límit és el de 42 mensualitats.

Es tracta d'una sentència, com ja s'ha apuntat, certament controvertida, doncs del tenor literal de la DT 5a del *Real Decreto-ley 3/2012* sembla deduir-se que el límit indemnitzatori en aquests casos és l'assolit abans de 12 de febrer de 2012, sense que pugui ser superior a 42 mensualitats en cap cas. Però no sembla que del precepte es conclouï que, superat el límit de 24 mensualitats en aquella data, l'ampliació de la quantia de la indemnització continuï amb la dels períodes de prestació de serveis posteriors fins arribar, si fos el cas, al límit de 42 mensualitats. Tot i això, el TS acull aquesta tesi, sense que en la sentència analitzada es pugui apreciar un argument jurídic explícit.

EDAT MÀXIMA COM A REQUISIT PER PARTICIPAR EN UN PROCÉS DE SELECCIÓ PER ACCEDIR ALS COSSOS DE POLICIA LOCAL

STSJ de Galícia de 25 de febrer de 2015, recurs 113/2014 ([accés al text](#))

Comentada per Josep Aldomà

S'analitza si és legal el requisit de no haver complert 36 anys per accedir a places d'agent de la policia local d'un ajuntament de Galícia. Aquest requisit estava previst a les bases de la convocatòria i tenia suport legal en la *Ley 4/2007, de 20 de abril, de coordinación de policías locales* (norma autonòmica).

En primer lloc, la sentència es planteja la qüestió a la llum del dret intern. A partir de la jurisprudència del TC i del TS, el TSJ arriba a la conclusió que el requisit d'una edat màxima no seria contrari al principi constitucional d'igualtat dels arts. 14 i 23.2 de la *Constitución* perquè:

- a) El dret d'accés en condicions d'igualtat a les funcions públiques no prohibeix que el legislador pugui prendre en consideració l'edat dels aspirants, sempre que la diferència de tracte respongui a una justificació raonable.
- b) L'edat pot ser un element diferenciador en funció de les característiques de cada cas concret. Serà constitucional quan la diferència de tracte respongui a una definició objectiva i general de les condicions que haurien de reunir els que pretenen accedir als llocs de policia.
- c) En concret, s'admet el límit d'edat quan aquest estigui motivat per les funcions assignades o s'adreci a assegurar l'eficàcia de l'Administració tot afavorint la prolongada permanència en el servei actiu.
- d) Cal aplicar el cànon de proporcionalitat perquè no es pugui considerar injustificadament discriminatori.

En tot cas, la sentència considera que cal que una norma amb rang de Llei per fixar el límit d'edat, segons disposa l'art. 56.c) EBEP. D'aquí s'ha de deduir que si les lleis autonòmiques de policies locals no fixen el límit d'edat, les entitats locals no el poden fixar en el reglament del cos o en les bases de les convocatòries –com sí habilita la llei catalana-, perquè es vulneraria el principi de reserva de llei.

Tot seguit, la sentència analitza la qüestió des de la perspectiva del Dret europeu, concretament de la *Directiva 2000/78/CE del Consell de 27 de novembre de 2000 relativa a l'establiment d'un marc general per a la igualtat de tracte en el l'ocupació*. Per fer-ho, es fonamenta en les consideracions de la STJUE de 13 de novembre de 2014, assumpte C-416/13, segons la qual la Directiva s'oposa a una normativa com la *Ley 2/2007, de 23 de marzo, de Coordinación de las Policías Locales* (norma de la comunitat autònoma d'Astúries) que fixa en 30 anys l'edat màxima per accedir a una plaça d'agent de la policia local, perquè estableix una diferència de tracte basada directament en l'edat.

La STSJ de Galícia sosté que un requisit d'edat màxima per accedir a la policia local és contrari a la Directiva perquè:

- a) Les funcions que té assignades no constitueixen una justificació apropiada per establir aquest límit d'edat en consonància amb un objectiu legítim de política social tendent a assegurar un període d'activitat raonable previ a la jubilació.
- b) El requisit de superar unes proves físiques per acreditar que els candidats tenen les condicions físiques especials necessàries per exercir la professió, demostra que les funcions no estan vinculades necessàriament a un grup d'edat determinat.

Convé alertar sobre la posició adoptada en aquesta sentència, perquè ni la *Directiva 2000/78/CE* ni la doctrina del TJUE jutgen il·legal qualsevol límit màxim d'edat per accedir a la policia local. Al contrari, admeten la possibilitat d'establir diferències de tracte per raó d'edat en un parell de supòsits: 1) el de l'art. 4.1 de la Directiva, en establir que "les funcions relatives a la protecció de les persones i bens, la detenció i custòdia dels autors de fets delictius i les patrulles preventives poden requerir la utilització de la força física", cosa que exigeix "capacitats físiques específiques que es poden considerar un requisit professional essencial i determinant", el que permetria un límit d'edat; i 2) el de l'art. 6.1 de la Directiva, en relació amb la finalitat legítima de política social que és l'objectiu d'aconseguir un període d'activitat raonable previ a la jubilació mitjançant l'exigència d'un límit d'edat màxima per a la contractació (selecció).

El que posa en evidència la STJUE citada és la debilitat de l'argumentació aportada pel Govern espanyol en favor de la legalitat de la normativa gallega. Per això sembla indispensable complementar l'anàlisi amb el de la STJUE de 12 de gener de 2010, assumpte C-229/08, que dóna validesa al límit d'edat màxima de 30 anys per accedir com a empleat en un servei tècnic de bombers d'una ciutat d'Alemanya, atesa la naturalesa de les funcions i al fet que a partir dels 45-50 anys es preveu una disminució de la seva capacitat física que els impossibilita la realització d'algunes de les funcions pròpies de la professió. També és interessant el criteri que apunta a la distinció entre els llocs executius i els llocs de direcció dins el servei de bombers, perquè les funcions d'aquests darrers no requereixen el mateix nivell de capacitat física, per la qual cosa el requisit

de 30 anys d'edat màxima no estaria justificat.

La disparitat existent entre la legislació de les diferents comunitats autònomes i la poca profunditat amb que s'estudien la normativa i la jurisprudència europees en aquest punt podrien produir una deriva que acabaria -lamentablement, al meu parer- amb la supressió generalitzada de l'edat màxima per accedir a la policia local.